

Od gosta do gosta šel knez je nató,
pozdravil župana in škofa,
barončke in svetlega grofa
pa vsakemu stisnil prijazno rokó,
uljudno v obraz se smehljaje.

In če jim povedal je puhel dovtip,
zavrelo je hrumno veselje
v dvorani kakor na povelje
in vzdignil prisiljen grohot se na hip
pa ploski so glasni doneli.

A norec je grajski v ozadju ostal.
Od družbe sladko razuzdane
sred svetle prostorne dvorane
le on se ni knezovim šalam smejal —
edini pač knezov prijatelj . . .

Vojanov.



Moja pesem.

Ni himna radostna, ne pesem sloveča,
to mojega srca pesem ni . . .
Prisega je živa, želja hrepeneča,
ljubiti tebe vse žive dni! —

Pozabljenja viri pač srcu so znani . . .
— a s srcem vsi moji spomini živé —
in če so vsi upi mi v njem pokopani —
ob dragih mrličih živi mi srcé . . .

A kadar umrje z menoj — hrepenenje . . .
zapre se za tebe srcé in okó,
pozabljeno bodi, da moje življenje
daritev je bila — za tebe samó! —

M. P. Nataša.

